

AVIZ

**referitor la proiectul Legii pentru modificarea și completarea
Codului penal și a Codului de procedură penală**

**Analizând proiectul Legii pentru modificarea și completarea
Codului penal și a Codului de procedură penală, transmis de
Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.39 din 23 martie 1998,**

CONSILIUL LEGISLATIV

**În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din
Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,**

**Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele
observații și propuneri:**

**În ce privește Codul penal, în proiect sunt propuse soluții
judicioase privind mai buna corelare între dispozițiile privind recidiva
postcondamnatorie, neaplicarea pedepsei detențiunii pe viață,
liberarea condiționată, condițiile de aplicare a suspendării
condiționate a executării pedepsei sau executarea pedepsei la locul de
muncă. Modificarea sau completarea dispozițiilor în aceste domenii
sunt justificate, în cea mai mare parte, de noile limite ale pedepselor
prevăzute în Partea specială a Codului penal stabilite prin Legea
nr.140/1996.**

**În legătură cu reglementarea unor infracțiuni, proiectul propune
modificarea unor incriminări referitoare la viața sexuală, abrogarea
art.200 privind infracțiunea de relații sexuale între persoane de același
sex, a dispozițiilor de nepedepsire în cazul căsătoriei victimei cu
autorul, la infracțiunile de viol și raport sexual cu o minoră, precum și**

a formelor agravate ale infracțiunii privind actele de perversiune sexuală prevăzută în art.201 din Codul penal. De asemenea, proiectul propune abrogarea art.238 privind infracțiunea de ofensă adusă autorității, modificarea art.239 privind infracțiunea de ultraj, sancționarea numai cu amendă a infracțiunilor de injurie (art.205) și de calomnie (art.206) și dă un nou conținut art.207 privind proba verității.

În ce privește Codul de procedură penală, modificările vizează materia competenței de judecată a unor instanțe, competența procurorului privind urmărirea penală a unor infracțiuni și unele dispoziții noi în legătură cu reglementarea plângerii prealabile în cazul infracțiunilor de injurie și calomnie (art.205 și art.206 din Codul penal).

În raport cu conținutul proiectului, acesta ar urma să fie adoptat cu procedura specifică legilor organice, conform art.74 alin.1 din Constituție.

Din punct de vedere juridic, propunem inițiatorului ca următoarele probleme să fie reexamineate, în vederea identificării unor soluții și motivații corecte.

I. În ce privește Codul penal

1. Modificarea conținutului material al unor infracțiuni privitoare la viața sexuală a fost determinată de opțiunea abrogării, sub presiunea unor exigențe externe, a art.200 din Codul penal privind infracțiunea de relații sexuale între persoane de același sex.

a) **Abrogarea art.200** este însoțită, în proiect, de modificarea majorității incriminărilor referitoare la viața sexuală. Această modificare s-a făcut prin renunțarea la conceptul de "raport sexual" și înlocuirea lui cu cel de "act sexual", împrumutat din Codul penal francez și pe care îl găsim, nu întâmplător, numai în art.201 privind perversiunea sexuală. În acest fel a rezultat, în primul rând, o nedorită decorelare în raport cu alte incriminări din Codul penal în care este utilizat același concept de "raport sexual": art.199 privind infracțiunea de seducție, art.328 privind infracțiunea de prostituție.

b) Deși pare a fi doar o modificare terminologică, echivalența între conceptele juridice folosite de legea penală conduce nu numai la posibile confuzii în interpretarea și aplicarea legii penale, dar operează, în legătură cu conținutul normativ al unor infracțiuni, schimbări esențiale privind înțelesul și rațiunea reglementării, unele

insuficient de fundamentate științific, iar altele neținând seama de preceptele moralei în general și ale moralei creștine în special.

La **art.I pct.1** s-a propus modificarea alineatului 1 al art.197 privind infracțiunea de viol, prevăzându-se că actul sexual, **de orice natură**, cu o altă persoană, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește. Eliminarea din text a referirii la "persoana de sex feminin" este motivată, urmând să se înțeleagă că textul pedepsește și eventualul viol săvârșit de o femeie.

Precizarea din text "de orice natură" luată, de asemenea, din legea penală franceză, este însă greșită deoarece în contextul reglementărilor din legea penală română, actul (raportul) sexual nu are decât natura celui firesc sau normal, de act între două persoane de sex opus care, dacă n-ar fi obținut prin constrângere, ar fi moral și legal, expresie a acordului și sentimentelor reciproce dintre bărbat și femeie, potrivit scopului procreării și perpetuării speciei umane.

De altfel, Codul penal francez, definind violul se referă la "orice act de penetrare sexuală, de orice natură" (art.222-23), necunoscând alte acte sau relații sexuale decât "**agresiunile sexuale, altele decât violul**", definite la rândul lor ca fiind "orice atingere sexuală săvârșită cu violență, constrângere, amenințare sau prin surprindere" (art.222-27), ceea ce configurează o altă concepție și un alt mod de abordare a problemelor. O astfel de concepție și mod de abordare, dacă ar fi chiar necesar să li se dea expresie în legea penală română, credem că ar trebui să formeze preocupări ale specialiștilor în Dreptul penal, în legătură cu elaborarea și adoptarea unui nou Cod penal.

Expresia "de orice natură" este prin urmare, fără nici un conținut în cadrul art.197 din Codul penal român pentru că relația sexuală "de orice natură", alta decât cea firească sau normală, nu constituie un raport sau act sexual nici chiar între persoane de sex diferit, constituind numai relații sexuale nefirești sau anormale, sancționate penal în cadrul art.201 privind infracțiunea de perversiune sexuală.

Faptul că se abrogă art.200 înseamnă că **societatea poate tolera** relațiile sexuale între persoane de același sex, dar nu credem că proiectul trebuie să supraliciteze, impunând soluții potrivit cărora asemenea relații devin normale sau firești și care ar urma să fie tratate întocmai ca actul heterosexual. Chiar în prezent, relațiile homosexuale sunt tratate de art.201 ca acte de perversiune sexuală, ceea ce rezultă **explicit** din alin.3 al art.201.

Nu există încă o concluzie certă dacă astfel de relații anormale sau nefirești sunt urmarea unei deformări congenitale a funcțiilor biologice, când s-ar impune metode de tratament medical, sau sunt o simplă opțiune privind satisfacerea, în forme deviate, a unor plăceri senzuale, când s-ar impune, desigur, alte mijloace profilactice sau terapeutice precum și, în cele din urmă, chiar și o altă politică penală în stăvilirea lor.

În lumina considerațiilor de mai sus, credem că alineatul 1 al art.197 trebuie să aibă o redactare mai explicită, putând fi examinată următoarea formulare:

"Raportul sexual cu o persoană de sex opus, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea de a-și exprima voința se pedepsește".

În mod corespunzător trebuie abordată și modificarea altor incriminări referitoare la viața sexuală.

c) **Modificarea art.203 din Codul penal** privind infracțiunea de **incest**, în sensul definirii acestuia ca actul sexual, **de orice natură**, între rude în linie directă sau între frați și surori, ilustrează o abordare greșită a problemicii infracțiunilor privitoare la viața sexuală. După cum este cunoscut, în cazul infracțiunii de incest, raportul sexual trebuie să aibă loc **între persoane de sex diferit**, ceea ce rezultă din referirea expresă la **frate și soră**, cerință necesară, în sistemul legii, și în cazul rudelor în linie directă. De asemenea, incestul nu se poate săvârși decât în cazul unui raport sexual **normal**, fiindcă numai acesta conduce la pericolul unei procreeri nefirești, prin amestecul aceluiași sânge (*commixtio sanguinis*), textul apărând conservarea fondului biologic al societății omenești. Dacă raportul sexual normal a fost obținut prin constrângere va exista un concurs de infracțiuni (incest și viol) iar relațiile sexuale nefirești între subiecții calificați menționați, de orice natură ar fi, vor constitui numai infracțiunea de perversiune sexuală. Prin urmare, nu există nici o rațiune de ordin juridic pentru a se propune modificarea art.203 din Codul penal privind infracțiunea de incest.

d) **Actele nefirești sau anormale** privitoare la viața sexuală, indiferent dacă au loc între persoane de același sex sau de sex diferit, fac obiectul incriminării prevăzute în **art.201 din Codul penal** privind perversiunea sexuală.

În proiect se propune **abrogarea alin.2 și alin.3 din text**. Alineatul 2 este un text de trimitere la art.200 alin.2-5 privind formele

aggravate ale infracțiunii care, în prezent, se aplică în mod corespunzător. Abrogarea reglementării pur și simplu nu poate avea nici o justificare juridică, morală sau socială, deoarece agravantele și particularizările din alin.2-5 ale art.200, text care se abrogă, sunt posibile în cazul unor perversiuni sexuale, păstrându-și pericolul lor social accentuat, urmând să fie reluate și adaptate, în mod expres, în conținutul art.201. Dacă acele agravante n-ar fi prevăzute, reglementarea de ansamblu a infracțiunilor privitoare la viața sexuală se decorează, ajungându-se la o concepție potrivit căreia, în unele ipoteze agravate ale raporturilor heterosexuale, răspunderea penală devine mai severă, în timp ce aceleași situații de agravare sau consecințe posibile nu ar avea relevanță în cazul perversiunilor sexuale. Or, perversiunile sexuale, chiar dacă nu au fost săvârșite în public sau chiar dacă nu au produs scandal public, dacă au avut loc prin constrângerea unui partener sau a unuia care se afla în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința, ori dacă au avut ca urmare vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății ori moartea sau sinuciderea unuia dintre parteneri, prezintă un pericol social chiar mai accentuat decât în cazul acelorași consecințe posibile în cadrul raporturilor heterosexuale.

Astfel de consecințe, frecvente în lumea interlopă, sunt cu atât mai mult posibile cu cât perversiunile sexuale se pot exterioriza prin forme deosebit de nocive, chiar violențe de comportament **ca sadismul, masochismul, vampirismul** și altele, la fel de vicioase, încât omisiunea proiectului de a rezolva astfel de probleme grave este nu numai nejustificată, dar și periculoasă.

Există toate șansele ca, în ipoteza adoptării proiectului în forma prezentată, unii observatori și comentatori atenți ai fenomenului penal să se întrebe care a fost logica juridică a legiuitorului care a sancționat mai ușor relațiile sexuale nefirești sau anormale în raport cu cele heterosexuale, încurajându-le astfel pe primele, fără a-și face vreo problemă în ce privește consecințele morale și sociale, pe termen mediu și lung, rezultând din tratarea cu ușurință a celor din urmă.

2. În proiect, modificându-se **alineatele 1 ale art.205 și art.206**, s-a propus sancționarea infracțiunilor de injurie și calomnie numai cu amendă. Modificarea intervine în scopul evitării ca unor ziariști să li se poată aplica pedeapsa închisorii, după cum se arată explicit în Expunerea de motive. Raționamentul din proiect este însă grevat de câteva constatări care nu par a favoriza o astfel de

reglementare, neechilibrată și conjuncturală și căreia ar trebui, în consecință, să i se aducă unele corective.

a) În primul rând, în sistemul Codului penal, pentru toate infracțiunile sunt prevăzute, de regulă, sancțiuni alternative (amenda și închisoarea). Infracțiunile de injurie și calomnie sunt infracțiuni contra demnității. Articolul 30 alin.6 din Constituție prevede că libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, morala, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine. Prin urmare, în raport cu nivelul normelor care garantează apărarea demnității, sancționarea unor astfel de infracțiuni ar trebui să fie privită în mod corespunzător. Această cerință rezultă și din Rezoluțiile nr.1003 și nr.1215/1993 ale Adunării Parlamentare a Consiliului Europei cu privire la etica jurnalistă, despre care Camera Deputaților a Parlamentului României a luat act și le-a recomandat tuturor ziariștilor și mijloacelor de comunicare în masă, prin Hotărârea nr.25 din 12 septembrie 1994.

În viziunea proiectului se consideră, fără temei, că infracțiunile de injurie și calomnie pot fi săvârșite prin intermediul mass-media, **numai de către ziariști**, ceea ce este inexact, într-un ziar putând scrie și persoane care nu au calitatea de ziariști, după cum, în emisiuni audio-vizuale pot participa, de asemenea, diferite persoane în afară de realizatori. Prin urmare, intenția de a-i feri de sancțiunea închisorii pe ziariști este, în fond, **extinsă** la o sferă mai mare de posibili infractori.

Un alt aspect al problemei se referă la **scăderea efectului educativ-preventiv** al reglementării propuse în proiect deoarece, de cele mai multe ori, plata amenzii penale nu reprezintă o consecință cu efect inhibitiv. Pe de altă parte, reglementarea este lipsită de **nuanțările necesare**, încât oricâte asemenea infracțiuni ar fi săvârșite de una și aceeași persoană într-o perioadă de timp mai scurtă sau mai îndelungată, sancțiunea va fi invariabil numai amenda. În aceste condiții apreciem că afirmația din Expunerea de motive potrivit căreia "prin noile norme se urmărește îndeosebi asigurarea unei protecții reale a libertății și demnității persoanei", ar trebui evitată.

Din toate aceste unghiuri, păstrarea sistemului alternativ al pedepselor este de preferat, chiar dacă, în ce privește limitele pedepsei închisorii, ar trebui examinat dacă n-ar trebui micșorate. O altă posibilitate de abordare a modului de sancționare se referă la păstrarea pedepsei amenzii pentru ipoteza săvârșirii faptei de injurie sau calomnie **pentru prima dată**, urmând ca în cazul repetării

săvârșirii vreuneia din ele, de exemplu, într-un interval de un an de la prima condamnare definitivă, textele de incriminare să prevadă pedepse alternative.

b) Strâns legată de modificarea art.205 și 206 este și **modificarea art.207** privind proba verității care, în proiect are o reglementare completă și logică, cu excepția prevederii din alin.2 potrivit căreia, **existența interesului public se prezumă** în cazul când proba verității este admisibilă. Această prezumare, nu numai că răstoarnă sarcina probei, dar supralicitează interesul legiuitorului de a-l favoriza pe eventualul infractor în detrimentul părții vătămate, ceea ce poate influența echilibrul de șanse în proces, deși juridic, moral și principial este ca autorul afirmației sau imputației să facă el dovada că aceasta a fost făcută pentru apărarea unui interes public. Prin urmare, credem că se impune eliminarea din proiect a frazei a doua din alin.2 al art.207, interesul protejării unei categorii restrânse de potențiali infractori, neputând duce la înfirmarea unor principii și norme procedurale de bază și general valabile în procesul penal. De asemenea, credem că numai din greșală a fost omisă reproducerea ultimei fraze din art.207 în vigoare, potrivit căreia "fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie".

II. În ce privește Codul de procedură penală

1. În proiect se propune **modificarea art.279 alin.2 lit.b din Codul de procedură penală**, în sensul ca plângerea prealabilă în cazul săvârșirii infracțiunilor de injurie și calomnie săvârșite prin presă sau prin orice mijloace de comunicare în masă să fie adresată organului de cercetare penală sau procurorului. Chiar și în viziunea proiectului - în care, sub aspect sancționator, asemenea infracțiuni pierd din semnificația lor socială și penală - nu se justifică o **derogare** de la regimul plângerii prealabile, deoarece organele de urmărire penală nu intervin, de regulă, în cercetarea acestora. De asemenea, amintim că cercetarea lor de către organele de urmărire penală trebuie finalizată, în cazul când infracțiunile există, **prin rechizitoriu și trimitere în judecată de către procuror**, ceea ce înseamnă că procurorul va fi obligat, potrivit art.315 din Codul de procedură penală să **participe** la ședințele de judecată ale instanței și în astfel de procese. Apreciem că reglementarea este excesivă pentru organele Parchetului și, de aceea, propunem să fie reexaminată, cu atât mai mult cu cât, referirea din Expunerea de motive la faptul că

astfel s-ar încerca "curmarea abuzurilor din partea celor care doresc să se adreseze direct instanței de judecată fără just motiv", nu este sprijinită cu date sau argumente, și ar putea fi, în cele din urmă, considerată ca o anticipare a unei tendințe de restrângere a dreptului constituțional privind accesul la justiție. În consecință, propunem ca lit.b din alin.2 al art.279 din Codul de procedură penală, astfel cum se propune a fi modificată, să fie eliminată din proiect.

2. Două probleme privind normele de procedură, neabordate în proiect, ar trebui totuși examinate, în vederea găsirii unor soluții corespunzătoare:

a) Prin modificările succesive ale normelor privind competența instanțelor de judecată și, corelativ, a competenței Parchetului în urmărirea penală a unor infracțiuni, **s-a extins continuu** competența Tribunalului și a Parchetului de pe lângă această instanță, prevăzută în art.27 alin.1 pct.1 lit.a din Codul de procedură penală, ajungându-se ca activitatea judiciară a acestora se desfășoară în condiții necorespunzătoare, de supraaglomerare. Pentru a remedia, cel puțin în parte, această situație și ținând seama că după aproape zece ani de la Revoluția din Decembrie 1989 problema competenței materiale a judecătoriei ar putea fi și ea reconsiderată, credem că textul menționat ar trebui modificat, examinându-se posibila **restrângere** a competenței Tribunalului.

În sensul celor de mai sus, pot fi examinate unele infracțiuni și ipotezele de agravare a răspunderii în cazul altora, care, în raport cu reglementarea concretă a acestora, n-ar ridica probleme deosebite privind stabilirea situației de fapt, iar tratamentul lor penal n-ar fi cu mult mai sever decât ipotezele tip de incriminare aflate în competența de judecată a judecătoriei. Potrivit acestor criterii, soluția ar putea avea în vedere dispozițiile din Codul penal cuprinse în alineatul 3 al art.189 (lipsirea de libertate în mod ilegal), alineatul 2 al art.197 (violul), alineatul 2 al art.211 (tâlhăria), alin.2 al art.239 (ultrajul), art.252 (neglijența în păstrarea secretului de stat), alin.3 al art.289 (nerespectarea regimului armelor și munițiilor), art.280¹ (nerespectarea regimului de ocrotire a unor bunuri) și chiar trecerea frauduloasă a frontierei de stat în cazurile în care minimul special al pedepsei este de 2 ani sau mai mare, aceasta urmând a fi judecată cât mai aproape de locul săvârșirii ei, ceea ce ar impune abrogarea literei c de la pct.1 din art.27 Cod procedură penală.

b) O altă problemă se referă la disfuncții constatate în modul de aplicare a unor dispoziții procedurale, cu consecințe importante în ce privește activitatea judiciară. Astfel, în unele cazuri privind judecarea unor **cauze cu arestați**, procedura prelungirii duratei arestării este ocolită de cei interesați prin **cereri de recuzare a întregii instanțe**, formulate într-un moment în care, ținând seama de timpul necesar desfășurării procedurii de recuzare și al retrimiterii cauzei instanței de judecată stabilită prin hotărârea pronunțată asupra recuzării, adevărata consecință a cererii nu este recuzarea propriu-zisă, ci **punerea în libertate, în mod nejustificat**, a persoanei arestate preventiv, prin ajungerea la termen a mandatului și prin imposibilitatea desfășurării procedurii legale a prelungirii duratei arestării.

Pentru evitarea unor astfel de situații, credem că este necesară modificarea **alineatului 4 din art.52 din Codul de procedură penală**, în care sens ar putea fi examinată următoarea redactare:

"Abținerea sau recuzarea care privește întreaga instanță se soluționează de instanța ierarhic superioară. Când în cauză sunt arestați, această instanță dispune desemnarea unui apărător din oficiu, dacă nu există apărător ales, și examinează dacă măsura arestării trebuie să înceteze sau să fie menținută. Dacă apreciază că măsura trebuie menținută, iar durata acesteia s-ar împlini în timpul judecării abținerii sau recuzării, procedează la prelungirea duratei arestării pe un termen limitat incluzând timpul necesar judecării și al trimiterii cauzei instanței ce urmează să judece în fond. Dacă găsește întemeiată abținerea sau recuzarea, desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a produs abținerea sau recuzarea."

III. În ce privește dispozițiile tranzitorii

Prin unele dispoziții tranzitorii, reglementarea din proiect este în dezacord cu principii ale Dreptului penal și chiar cu unele dispoziții exprese ale Codului penal și ale Codului de procedură penală. Astfel:

a) În **art.III pct.3** din proiect s-a prevăzut, că infracțiunilor privind relațiile sexuale între persoane de același sex, prevăzute în art.200 alin.2-4 sau în art.201 alin.2 din legea penală anterioară, dacă au fost săvârșite în condițiile prevăzute în art.197 sau în condițiile prevăzute în art.198 din Codul penal, cu privire la care nu s-a pronunțat o hotărâre rămasă definitivă, li se aplică, după caz, dispozițiile art.197 sau 198.

În **alin.2 de la pct.4** s-a stabilit, de asemenea, că hotărârile de condamnare ce au ca obiect infracțiunile prevăzute în art.200 alin.2-4 și art.201 alin.2 din legea penală anterioară, care urmează a se executa sau se execută, se examinează din oficiu, de către instanța de executare sau la cererea procurorului ori a celui condamnat, pentru a se lua măsura de aducere la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art.14 și 15 din Codul penal.

Analiza acestor prevederi duce la concluzia că proiectul nu face o aplicare corectă a dispozițiilor privind aplicarea legii penale mai favorabile. În proiect se propune ca alin.2-4 din art.200 și alin.2 din art.201 să fie abrogate. Abrogarea constituie un demers legislativ prin care o faptă prevăzută în legea penală ca infracțiune încetează de a mai fi prevăzută ca atare, impunându-se achitarea inculpatului potrivit art.11 pct.2 lit.a, pentru motivul prevăzut în art.10 alin.1 lit.b din Codul de procedură penală. În cazurile menționate, condițiile de agravare a faptelor nu pot fi transferate în art.197 sau 198 Cod penal, chiar dacă au fost inițial preluate din aceste texte, deoarece ele sunt abrogate prin proiect, odată cu ipoteza tip a infracțiunii din art.200 și a alin.2 din art.201 din Codul penal. Este de principiu că într-un caz în care s-ar impune achitarea, dat fiind abrogarea incriminării, judecarea cauzei nu mai poate avea loc, chiar dacă s-ar da faptei o altă încadrare juridică, decât cu nerespectarea regulii **non bis in idem**. Codul de procedură penală francez cuprinde în art.368 o dispoziție expresă în acest sens.

În cazurile menționate nu pot fi incidente dispozițiile art.14 și 15 din Codul penal, deoarece legea penală nouă nu prevede pentru **aceleași fapte** pedepscă mai ușoară și al căror maxim special să fie depășit de pedeapsa aplicată (art.14 alin.1) și nici nu există cazul în care pedeapsa aplicată ar fi mai ușoară decât maximul special prevăzut în legea penală nouă (art.15 alin.1) pentru a fi necesară reexaminarea pedepselor aplicate. Acele incriminări fiind abrogate, sunt incidente prevederile art.12 din Codul penal potrivit cărora legea penală veche nu se aplică dacă dispozițiile ei nu mai sunt prevăzute de legea penală nouă.

În consecință, apreciem că prevederile cuprinse în art.III pct.3 și în alin.2 din pct.4 trebuie eliminate din proiect.

b) O analiză similară suportă și prevederile din art.III pct.6 potrivit cărora, în cazul infracțiunilor prevăzute în art.238 și art.239 alin.1 din legea penală anterioară, aflate în curs de judecată sau

pentru care nu s-a pronunțat o hotărâre definitivă, la data intrării în vigoare a legii modificatoare, ar urma să li se aplice dispozițiile art.193, 205, 206 sau 239 din Codul penal sau, după caz, ale art.193, 205 sau 206 din Codul penal.

Prin proiect, art.238 este abrogat expres iar art.239 alin.1 este abrogat implicit prin nereluarea în cuprinsul art.239 a ipotezelor de incriminare din alin.1. În aceste condiții, soluțiile cuprinse în proiect sunt ajuridice deoarece, în afara celor arătate mai sus în legătură cu imposibilitatea unei alte calificări juridice a unor incriminări abrogate, în aceste cazuri incriminările abrogate fiind **infrațiuni complexe**, deci fapte unitare prin voința legiuitorului, nu există nici o modalitate de desfacere a complexității în încadrări juridice diferite, fie chiar mai ușoare, posibile numai în analiza teoretică a cazurilor dar nu în abordarea lor judiciară. De altfel, chiar dacă s-ar opera acele noi încadrări juridice, s-ar pune problema dacă faptele astfel încadrate au fost săvârșite cu intenția specifică lor, atât timp cât prin calificarea inițială se stabilise că prin acele fapte se urmărise, în principal, aducerea unor atingeri autorității statului, prin intermediul unor fapte îndreptate împotriva unui organ sau unui reprezentant al acestuia.

Prin urmare, considerăm că alineatele 1 și 2 ale pct.6 din art.III trebuie eliminate din proiect, urmând ca aplicarea prevederilor legii penale mai favorabile să se facă în condițiile prevăzute în ultimul alineat din textul menționat.

PRESEDINTE
Valeriu Dorneanu
Valeriu DORNEANU

București
Nr. 283/21.04.1998